

Ông Mùi tinh khí vui tươi

Hiền lành như bột, mọi người nể nang

Ngờ đâu sau chuyện về làng

Ông đâm sinh tật, “ăn hàng” ngoài bar

Kiều Trinh trẻ đẹp, mẫn mà

Ngày đêm chăm sóc, thiết tha ân cần

Ông Mùi sung sướng vô ngần

Cho nên hứa hẹn chẳng cần nghĩ suy

Hứa rằng: “Về đến Hoa Kỳ,

Anh lo bảo lãnh, vu quy có ngày!”

Ông Mùi khờ quá, đâu hay

Si-đa, Trinh đã truyền lây qua mình

Về Mỹ, thay đổi tính tình

La con chửi cháu, coi khinh bà Mùi

Làm cho cháu chắt mắt vui

Vợ con buồn khóc, sụt sùi, thảm thương!

Một hôm ông đến nhà thương

Để xem lượng máu, lượng đường ra sao?

Ngờ đâu! Bác sĩ gọi vào

Rỉ tai hỏi nhỏ: “Khai mau! Khi nào?”

Nam

Mời

Dinh Hội

*Ăn chơi trác táng ra sao?
Để sida tấn công vào . . . của ông?”
Nghe xong, Mùi bỗng hãi hùng
Lái xe lảo đảo, lung tung xà bành
Đụng vào một chiếc xe Ben
Cái xe nát bét, teng beng, kính hoàng!
Say mê tửu sắc, hoang đàng
Quà Sida đó! Bệnh mang về nhà
Ai ơi, chớ có la cà
Ăn chơi trác táng cửa nhà nát tan
Sida thời bệnh ngập tràn
Đính vào một phát, tiêu tan cuộc đời
Vợ chồng, trung tín trọn đời
Gia đình hạnh phúc, mọi người an vui
Đình Hợi, năm mới ai ơi!
Dừng mê tửu sắc, tiêu đời, hại thân
Lỡ bước, còn rút được chân
Chứ lỡ . . . cái ấy, thiệt thân, mất (linh) hồn!*

*Lm. Ansgar Phạm Tĩnh, SDD
www.nhachua.net*